

Havonként megjelenő társadalmi és vallási képes folyóirat,
melyben mindenekelőtt a kisujszállási reformált egyház híveihez, de más helyeken lakozó
embertestvéreikhez is szól:

TÖRÖK IMRE kisujszállási ref. lelkipásztor.

Csel. 20. 28. Viseljetek gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legeltetésére.

Ap. csel. 20. 24. Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól.

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40. A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad, azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

Vettetek-é Szentlelket?

Áldozó csütörtökön, mely ünnepet az Idvezítő mennybe emelkedésének emlékezetére szentelünk, s melyet én jobban szeretnék a külföldi nemzetek példája szerint: *mennybemenetel* napjának nevezni, (mert hiszen mi reformátusok nem »áldozunk« az Urasztalánál, hanem Urvaországban részesülünk; — az »áldozás« szó onnan ered, hogy római vallású testvéreink hite szerint a Krisztus teste az átváltozott ostyában számtalanszor feláldoztatik; pedig-pedig a Jézus Krisztusnak egyszeri tökéletes áldozata nem volna-e elég a mi megigazulásunkra??) — áldozócsütörtökön, mondom, megemlékeztünk az Ur Jézus Krisztusnak ama szavairól: Ime én elküldöm titeket az én Atyámnak ígéretét. Az ígéretet be is váltotta a mi édes Idvezítőnk,

az ígért Szentlélek kitöltetett; ezt meg aztán pünköszt ünnepében emlegettük nagy lelki örömmel.

Nekünk keresztyéneknek, ugy-e, a Krisztus nyomdokaiban kell járnunk? Nos, akkor fölteszem lelkünk elé azt a kérdést: Hát mi ígéreteinket, fogadásainkat megtartjuk-e, beváltjuk-e?

Tudok egy néhány fogadást, ígéretet, melyeket most csak elsorolok, nem egyszersmind magyarázgatok.

Tudok egy fogadást; a házasság megkötése idején szokták tenni az Isten orcája előtt, a mindenthalló, a szivekbelátó Isten színe előtt. Az Isten engem úgy segítsen — hangzik a fogadás — a hogy megtartom, amit ígérek, hogy t. i. szeretem, meg nem bánom, meg nem szomorítom, meg nem csalom, busulásba, halálba nem

kergetem, soha el nem hagyom az én élettársamat.

Megtartatik-e a fogadás, az ígéret?

Házastársak, vettetek-é Szentlelket?

Tudok egy másik fogadást; a kisdedek fölött teszik meg ember által nem hallható szóval, a lélek, a sziv szavával, mely a száj zengő szavánál igazabb, biztosan, — szülők nevében az ugynevezett keresztszülők. Fogadást tesznek, hogy azt a Szentháromság egy Isten nevére megkeresztelt kisdedet annak ösmeretében s félelmére nevelik, aki azt a kisdedet teremtette, nekik adta s ki az édes anyát a könnyen halált hozható küzdelemben megtartotta.

Megtartatik-é, kérdem, a fogadás, az ígéret?

Anyák, atyák, vetitek-e Szentlelket?

Tudok egy harmadik fogadást is; az ugymondott: konfirmáció alkalmából szokták tenni a felserdült növendékek, — hogy t. i. ők hitükhöz a koporsóig hivek maradnak, Krisztus erkölcsi törvényei szerint élnek, hitöket jó cselekedetekben bizonyítják meg. Végig nézek a mai világon, az emberek életén, erkölcein, cselekedetein és szomoruan kérdezi a lelkem: Testvéreim, hol marad az ígéret beváltása; vettetek-é Szentlelket?

Ismerek egy negyedik fogadást is, presbiterek, az egyház vénei, egyháztanácsosok teszik meg Isten nevének segítségül hívásával. Isten ugy segítsen engem — hangzik az eskü, — hogy egyesegyedül egyházunk javát tekintem; magánérdekeimre nem nézek, emberi indulat szavára nem hallgatok. S figyeljünk csak a sokszor meg sem is tartható presbiteri gyüle-

sekre, vagy az ilyen gyűlésekben sokszor előforduló viszálykodásokra! Vettetek-é Szentlelket, ti egyházunknak minden tanácsosi?

Folytathatnám tovább, de van még mondanivalóm egyéb is.

Látom az embert az élet végtelenül nehéz tusájában. Bizonyos igaz, hogy a kenyérkereset nehéz és tenger gond, a fájdalom. Nincs nekem időm, idegem, erőm, — nem kész rá a lelkem, hogy még Isten dolgaival is törődjem — szól a mai ember — el van nekem foglalva minden idegszálam, minden percem a nehéz élet bajával. Embertársam, embertársam! — Isten nevének bizonyosságával mondom neked, én érzem, én megtapasztaltam, hogy könnyű a nehéz is, ha az élet sok bajai között Istenhez is felsóhajtok; ha gondjaimat Ő rá vetem; ha nyomoruságomnak idején őt segítségül hívom. Vettél-e Szentlelket erre, embertestvérem, pünköszt ünnepében?

S ti szomorú lelkek, özvegyek, árvák, kenyértelen szegények, ágyon fetregő betegek, csalódottak, nyomorultak, bénák, öregek, háborgatottak, üldözöttek, félreértettek, szerencsétlenek, ügyefogyottak, élőhalottak, bűnösök, gyászruhában járók, álomtalanul küzködők . . . ezerféle nyomoruság prédái, vettetek-é Szentlelket? . . .

Mindig száll, mindig jár — az égi tüznyelv, a zendülő szél, nemesak pünköszt ünnepében . . . éjjel-nappal, búban-örömben, nagy népes csalápokban, árvák árvaságában . . . nyissátok ki tört szivetek roskadozó kis hajlékát előtte . . . Vegyétek az isteni Szentlelket, könnyű lesz a nehéz is, még a keresztfa is.

Vettetek-é Szentlelket?

Egy pünköszi predikáció.

Mikor még diák ember voltam s annak rendje-módja szerint, árva diák módjára légációba mentem volna, mendegélvén az apostolok lován, mondogattam a prédikációmát. Lelkembe vésődött nagyon minden igéje, így szólott:

»Mikor az embert boldogság környezi, elfelejtkezik hálát adni annak, ki a boldogságot osztja; (Igaz, igaz!) — de mikor eljönnek a nem-szeretem napok, eljön a nyomoruság, óh akkor megnépesülnek a templomok, kétségbeesve kiáltunk a szabadításért« stb.

Hajh, mióta én ezeket a szavakat hirdettem fehér falú kis templomokban, hej azóta sok esztendő telt el, megrakodva buval és örömmel; változott, fordult a világ. Csára-e, hajsza-e, mindjárt megértjük.

Az a szép predikáció, melyet most hallottam pünköszt ünnepében, beh elszomorított. Szólt a prédikátor a szárazságról, fenyegető inségről, a szárazság idején se kellett sokaknak a templom; szólt a nyári eső drága áldásáról, a megöntözött termő mezőkről, Isten megmutatott kegyelméről; ez se indítja az embert Isten szent neve, dolgai iránt való buzgóságra.

Igaz predikáció! De nagyot változott a világ!! . A régi jó időben az embert az áldás is, a próbáltatás is Istenhez vezette; már az én ifjuságom idején csak a próbáltatás indította meg a lelkeket; ma meg: se egyik, se másik. Szomoru igazság.

Jövel Szentlélek Uristen
Töltsd bé sziveinket épen
Mennyei szent ajándékkal:
Szivbéli szent buzgósággal!

Templomszentelés a Tiszamentén.

Illik nekünk a mi tisztünknek kötelességeit betöltenünk. Ugy hozta a sorsom, hogy érdemes esperesünkkel a tisz-alsómenti ekklezsiákban jártunk, vizsgálván, ha vajjon mindenek ékesen és jórendben vannak-é az Urnak ama gyülekezeteiben. Sok szépet, megnyugtatót tapasztaltunk ott, a keresztyéni áldozatkészség szép gyümölcseit. Mint a hangya, szorgalmasan dolgozik, küzd ott a nép nem vetvén minden reményét egyedül a buzatermő földekbe, hanem mérföldekre nyuló kertjeiben a szőlőtőkét, gyümölcsfáit ápolja, neveli nagy gonddal s fizet néki az bő uzorát, minek hasznát látja »Isten, ember, ország.« — Helyről-helyre járásunk közben — egy Tisza-tulparti gyülekezet szives hívására, átmentünk az Ur szent napján a tükrös vizü szép magyar folyón, az ó-kécskei szent gyülekezet templomának fölszentelésére. Tiszaparti szépközség, melyet gyönyörűséggé tett énnekem már annak elgondolása is, hogy édes-szavu költőnk, Szabolcska Mihály, e faluban töltötte gyermekéveit. Ebben a faluban áll az a hajlék, melyről olyan bájos-szépen dalolja, könyeket hiva az ember szemébe;

Az a mi kis kedves házunk
A legszebb ház a világon . . .

A kécskei református atyafiak pedig elmondhatják most már feleletül a költő szavára, elmondhatják gyönyörűséges templomukról, hogy:

Az a mi nagy kedves házunk
A legszebb ház a világon . . .

Fenséges szép templom, magas boltívei, komoly szépsége, diszes Urasztala, ékes kathedrája, zengő orgonája, harangjai, minden darab köve a református nép

áldozatkészségének, a hivek s pásztoruk buzgóságának becses tanubizonyságai. Termérek adomány folyt be a templomépités céljára, a hivek szívének megannyi jó kincsei s emellett kivetették magukra az egyháztagok rendes egyházi adójuknak 900 (kilencszáz) percentjét, hogy elmondhassák az ő templomukról, hogy annál gyönyörűségesebb hely nincsen. Álmélkodással hajlottam meg lelkemben az ó-kécskei nép áldozatkészsége előtt, mert van olyan egyházközség, hogy nem 900, de 1 percentes adót se lehetne kivetni s ha megpróbálná tenni valaki, a lelkészt az országútra hordának ki érte, ha előbb aranyszájúnak nevezték s a tenyerükön hordozták is.

Legyetek üdvözölve, nemes példátadó kécskei atyafiak — s el ne felejtsetek ám a tanítást, melyet Nagytiszteletű Simon Ferenc uram tartott a ti gyönyörűséges új templomotokban, hogy a templom nem akkor szép, ha szép, hanem ha tele van. — Hiszem, hogy e részben is megteljesítitek az én reményemet tífelöltek, az egész életre szövetkező párok egyike se kerüli el azt a szentséges helyet, hol bé kell telni az irás ama szavának: Hallatik vőlegénynek szava és menyasszonynak szava. Mert — hiszem — tudjátok ama bölcs példaszót:

Ki háza küszöbén kilép, egyszer imádkozzék;
Ki tengerre száll, kétszer imádkozzék;
S ki házasságot köt, háromszor imádkozzék.

Maga a fölszentelés gyönyörűséges volt. Az égen verőfény s ezüsthodru fényes báránfyellegek — mint egykor a szentek szentében a szövetség ládája fölött Isten jelenlétének jeleképen — usztak vala tükrén a mennyei kéknek.

Tele volt a falu akácfavirággal s Szabolcska lelke szállongott a szivünk táján. Palástos papok serege énekelve járta körül a még akkor bezárt templomot, vezet-

vén őket két püspökünk, az ősz költő püspök: Baksay Sándor s főtiszteletű tudós Erőss Lajos. — Most is itt rezeget lelkemben a szó, mellyel az ősz püspök a templom kulcsát átvevén, a templom-ajtót megnyitá, ezt mondván:

Szent ez hely, légyenek szentek,
Kik e házban megjelentek.

Ugyanő mondott az istentisztelet megnyitásakor egy imát, gyönyörűségeset, melyet még egyszer valamikor a »Szeretet« lapjain közzéteszek, mert az a szép ima engem, ki már sok szép papi szót hallottam pedig, ámulatba ejtett. Hogy sok szép beszédet hallottunk s sok gyönyörű jelenetnek voltunk tanúi: minek írnam le, mindenki gondolhatja. Inkább kérem az Istent, hogy azt a templomépitő népet áldja meg — s adjon a mi református Sionunknak templomépitő, templom iránti buzgósággal gerjedező gyülekezeteket; óh mert a templom a gyülekezeteknek szive, — Istennek háza, menyországnak kapuja. Óh jobb ott nekünk egy nap, hogysen ezer nap egyébűtt.

A konfirmáció.

Máskor irtam már e dolog felől, sőt e szerény kis ujság más részében is emlegetem. Most itt röviden csak annyit akarok róla írni, hogy, mint más esztendőben, ugy ez idén is, megtörtént Örültem lelkem teljességéből, elsirtam örömkönyömet, mikor megáldhattam Isten nevében őket, mikor a Krisztus asztalához hívhattam őket, hiszen közöttük volt az én gyermekem is — a mi 220 konfirmált növendékünk között.

De — és ezt nem hallgatom el — mindig fájni szokott, most is fájt, örömbembe keserűséget vegyített egy pár do-

log, amin — bizony, ha lehetne, jó lenne a református anyaszentegyháznak segíteni. Az egyik: hogy ne ilyen nagyon is ifju, földből alig kilátszó növendékeket, 12 éves fiucskákat, leányokat vezetnénk az Ur asztalához, kik az Úriszentvacsora mély jelentőségét, nagy szentségét meg sem is érthetik, fel sem is foghatják. Hiszen igaz, minálunk már a főgimnázium és a polgári leányiskola 4 ik osztályos növendékeit vezettük a szentséges asztalhoz, az ő szívök lelkük már fel tudja ölelni, hogy mi az a szent vendégség asztala, de hát a többi 12 esztendő kis növendék, kivált a pusz-tán-tanyákon lakozók (kik közül egynehány irni-olvasni se tudott!) meg azok, kiket idő előtt cselédnek üzött a szülők meg-gondolatlansága, vagy a szegénység, meg az árvaság! Én édes Istenem, beh keveset érezhetnek az ilyenek szívökben a szent sákramentom, az Úrvacsorájának az ember egész lelkét igénylő nagy fontossága felől.

Szomorított másfelől, mint máskor, ugy ez idén is az, hogy a szülők, rokonok érdeklődése nagyon mérsékelt volt. Pedig pedig, ha van alkalom, mikor ott kellene lenni minden édes atyának, minden édes anyának: ez az alkalom az. Hiszen ilyenkor, ha már az első sákramentom, a keresztség kiszolgálásánál a szülők nem lehettek jelen, a konfirmáció alkalmánál, mikor a gyermek-ifju a saját hitvallása alapján bevételik az öntudatos keresztyének társaságába, — hogy ugymondjam: minden atyának s édes anyának kézen-fogva kellene gyermekét a Krisztus Jézus asztalához vezetnie.

Nem ártana aztán valahogy (én nem tudom, hogy!) nagyobb ünnepélyességgel végezni az egész szertartást, hogy emlékezetében maradna e dolog annak az ifju növendéknek még akkor is, mikor megvénhedik, mikor ősz fürtök koszoruzzák halántékát; igen még akkor is, mikor im-

már elköltözendő a Krisztushoz, mikor ő is megvívja a halál harcát, mint megvívta a Golgotán az, kinek halálát hirdetjük.

Jó volna, ha néha-néha ilyen dolgok felől is értekeznénk presbiteri gyűléseinkben, nemcsak azokról a száraz, nem nekünk való közigazgatási kérdésekről, meg arról, hogy hány culáp kellene az ekklezsia kerítéséhez. Mert előbbvaló a lélek, hogyanem . . . a culáp.

Két jeles kisujszállási iparos.

Ma már odáig jutott — hála Istennek! — a világ, hogy nemcsak királyok, hadvezérek, költők, tudósok neve-hire emelkedik nagy magasságra, világol messze földekre és majd időkre, hanem egyszerű embereknek is jut rész a dicsőség pálmájából.

Itt van példának Gaál Sándor becsületes szücsmesterünk dolga, kinek nevét

Párisban és Londonban is ösmerik s ki remekművü kis bundáit Amerika dugzag asszonyainak s leányainak is készíti, néhány remekművü magyaros bundája meg a messze Ausztrália földrészen a Melbörni világkiállitáson nyert dicséretet. Hejh pedig ugy-e messze van Kisujszállástól Páris, London, Amerika meg Ausztrália?! Bizony messze, dehát a tisztos munka, a művészi munka hire s hatalma országokra száll. Csak látni kell azt, valóságos csoda! — hogy rajzolja rá a finom kidolgozott fehér bőrre a száz meg százféle gyönyörűségcsirádákat, csakugy a fejéből: Gaál Sándor uram. Petőfi agyából áradhatott így a legmagyarabb vers, az ezernyi himes szép gondolat! Nézd meg fehér selyemmel kihimezve a tulipántos-rózsás magyar ékitményt: elámulsz, a lelked magyar büszkeséggel megtelik s nem fogod csodálni, kedves olvasó, hogy Gaál Sándor uram kisbundái magyar hazánk legelsőrendű folyóiratában, a »Vasárnapi Ujság«-ban voltak kiábrázolva. S én Istenem, ha megértenénk, megszivelnénk Szávay Gyulának, a debreceni ipar- és kereskedelmi kamara titkárának szavait, melyeket a multkor a debreceni iparművészeti kiállitáson polgármesterükhöz intézett: »Ha ott Kisujszálláson — mondá — elterjesztenék a kisbundahimzést, csinálnák szegények, meg uriasszonyok, — a vászon meg selyemmatéria himezgetése mellett vagy ahelyett; csinálnák minden háznál, mint Svájcban az órát: — 10—15 év alatt dugzagdag várossá lenne Kisujszállás.« — Ezt mondta az a bölcs ember — óh, ha ezt megértenénk, megszivelnénk s magyar őseink ősi iparát halottaiból feltámasztanánk! Grófnők, bárónők viselik vállukra vetve Gaál uram bundáit — Szép dicsőség ez is! — aztán meg érem érem után jut elismerésül a derék művész-iparosnak.

Kudlik Mátyás uram meg a fával tud olyan művészettel bánni, mint a bőrrel selyemmel Gaál uram. — Együtt érte őket legközelebb a kitüntetés a debreceni iparművészeti kiállitáson. A jávorfa, tölgyfa a rengeteg erdőben nem is álmodja, mit formál belőle Kudlik Mátyás művészkeze.

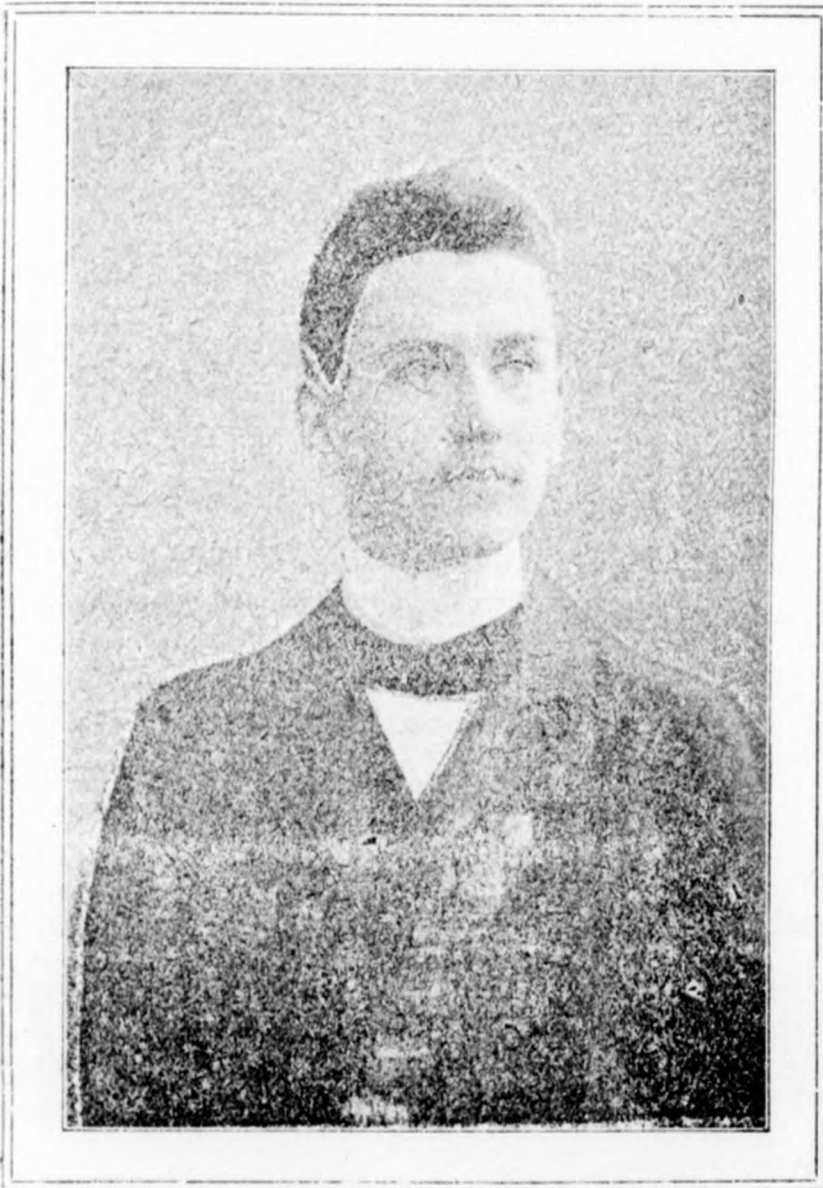
Fürészeli, gyalulja, simítja — s mikor kész a gyönyörűségcsirádák könyvszekrény, iróasztal stb. rajta felejt az ember a lelkét.

E két derék iparosnak arcképét közreadjuk emlékezetül — s elismerésünk jeleként mostani kitüntetésük alkalmából. Szerzzenek még — tartsa meg őket az Isten sokáig! — szerzzenek még sok dicsőséget maguknak, városunknak, a magyar iparnak s a magyar névnek!

Lengyel Mihály,
reményteljes korában elhalt kunhegyesi ifju.

Kinek nevét ide irtuk, nem mostanában hunyt el, még valamikor az 1905-ödik

esztendő szeptemberében elköltözött a másik világba, de még most is megindul a szívünk, ha elgondoljuk, hogy azoknak fájdalomtól ö-szetört lelkü szülőknek már második tanuló gyermeküket vette el a sziveinket próbáló Isten. A karcagi gimnázium kis növendékét könyhullá-sal tették le a sirba s nem nagy idő multán utána ment porladni, lelke szerint meg az égbe, ott lakozni, a debreceni nagy iskola derék növendéke tanítóképezdei pályafu-

tása legvégén, az elért cél előtt, az a szerény jó fiu, kinek nevét e fejezet fölé írtuk s arcképét is ide iktattuk; — hátha ezzel is enyhíthetnők a soha be nem gyógyuló sebnek fájdalmasságát édes anya szivén, édes atya lelkén. — Két halavány csillag az égboltozaton — sötét éjszakában: az ő két gyermekük lelke a két égi csillag, az ő gyászuk a sötét éjszaka. Két halavány csillag az égen; kettős sir a kun-

hegyesi temetőben, két szomorú ember otthon a nagy házban, körbe hajló akác-fás utcában — hejh, de üres az a ház azóta! — Szegény Lengyel Lajosék! Vigasztald meg őket s minden fájó szívet, édes Vigasztalónk, könyörülő Isten!

A vizsgák.

Óh, ha még egyszer, mi felnőttek, a nehéz élet igahordozói, ha még egyszer olyan boldogok tudnánk lenni, mint az eksámenhez készülő gyerek: új ruhát is kap, el is mondhatja szép csengő hangon, amit tud, a templomban . . . az egész világ előtt. Emlékszünk-e még a boldog gyermekkorra, meg azokra, amiket tanultunk ott az iskolában, jót, szépet? Beteljesítettük-e az Írás amaz intését: »Maradj meg azokban, amelyeket tanultál . . .« Vagy tán ki szórtuk, ugy-e már szivünk-ből-lelkünk-ből azt az érzést, azt a hitet, ami a gyermeki szív boldogságát, a gyermeki lélek édes csendességét adja. Mért nem lehetünk olyanok, mint a gyermekek? A gyermek az Istennel nem száll perbe, a gyermek szeret mindenkit, mindenkiben bizik. Nézzétek meg arcát, szemeit, mikor kezét édes anyja kezeibe fűzve, esti imádságát elmondja, vagy mikor énekel egész lelkével az Istennek. Nézzétek meg, mikor figyelmét megnyerve szólunk hozzá, nézzétek meg, egész lelke ott van a szemében, arca ragyogásában. Figyeljétek meg, mikor valami szivességre kérjük, valamivel megbizzuk, hogy fut lihegve, verejték-cseppjei homlokán kiülnek, — jó, szives, készséges. Nincs benne tettetés, alakoskodás. Óh mért nem lehetünk olyanok, mint a kis gyermekek, miénk lenne már e földön a mennyeknek országa.

Kedves olvasók, ha látjátok vizsgátételre induló, vagy a vizsga után orcájú-

kon ragyogó örömmel szétfutkosó gyermekeitek, — szálljatok vissza az emlékezet hatalma által boldog gyermekéveitekbe s azokról gondolkozzatok, melyeket jelen írásomban elébetek adtam. Igyekezzünk hitben, bizalomban, tisztaságban, őszinteségben, ragaszkodásban, hűségben, szeretetben olyanok lenni, mint a kis gyermekek s már e földön birni fogjuk az országot és leszünk Istennek áldottai, leszünk boldogok.

Gondolatok.

1. Az Ur Jézus nem hiába hasonlítja a bűnös emberi lelket az elveszett juhhoz. Legritkább eset az, hogy valaki öntudatosan, szándékosan adja el magát az ördögnek. A legtöbb ember közönyből, gondatlanságból veszi el lelke üdvösségét. Ugy vész el mint a juh. Hogy vész el a juh? Ugy hogy lehajtja a fejét és legelget. Jobbra is harap egy kis füvecskét, balra is, az utra nem ügyel, gondatlanul lépeget ide-oda s egyszer csak azon veszi magát észre, hogy eltévedt. Beesteledett, sötét van körülötte, a nyáj nincs mellette, a pásztor sem és ő el van veszve. Így tesz az ember. Nap-nap mellett legelget a maga mindennapi dolgainak, házi teendőinek, hivatalos kötelességeinek, némelyik pedig a maga szórakozásainak, élvezeteinek mezején. Itt is beléharap valamibe, amott is, egészen beleeszi magát a maga megsokkolt dolgaiba s a lelkével — avval nem törődik. S ha idejében föl nem retten és meg nem áll, hogy a jó Pásztor megtalálhassa — akkor örökre elveszett.

2. A megfáradt embernek három fajtája van. Olyanok, a kik belefáradtak az életbe, annak küzdelmeibe, nyomoruságába, fájdalmaiba; olyanok, a kik belefáradtak a világba, annak élvezeteibe, gyönyörúségeibe

és olyanok, a kik belefáradtak a bűnbe, megundorodtak saját maguktól, saját életüktől és cselekedeteiktől. Jézus így szól: »Jőjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugosztalak titeket.« Oh ez a csodálatos, gyöngéd, szeretetteljes szó úgy kifejezi a Jézus egyániségének legbelsőbb lényegét, hogy a prédikátornak alig juthat más szerep, mint egyszerűen rámutatni erre az ígére, ép úgy, mint a hogy valahol egy fényes templomban, egy elfüggönyözött, gyönyörű Krisztus-kép mellett, az ott álló szerzetesnek nincs egyéb dolga, mint hogy az érdeklődő látogató előtt némán felre-huzza a függönyt a képről. H. J.

A kisujszállási adományozók lajstromát, — néhai Szabó István egykori törökszentmiklósi lelkész-tanító s néhai Elekes Sándor kisujszállási születésű, berencsi elhalt lelkipásztorra vonatkozó mondani valóinkat a július 1-ére megjelenendő számban tesszük közé.

Az Isten gazdag kegyelme adjon minden vidék lakóinak reményen felüli aratást: ez a kívánságunk, ez az imádságunk.

A „Szeretet“ IV. évfolyama 6. számának tartalma: Vettetek-e Szentlelket? Egy pünkösti predikáció. Templomszentelés a Tisza-mentén. Konfirmáció. Két jeles kisujszállási iparos. Lengyel Mihály, reményteljes korában elh. kunhegyesi ifju. A vizsgák. Gondolatok.